

Estimat Pere

Doncs sí, ja ho veus (pel llac on dato la carta) que m'he convertit en tot un senyor propietari, si no en el llac on el cos té les seves anells, doncs en una meravella encontrada. Som a la casa de de fa una setmana, l'Anna, l'Eli i jo. El Roger no: és pels verals de Puebla, de pràctica de camp en el seu darrer any d'estudiant d'antropologia, i no el veurem fins d'aquí una mesada. Quinta Adila no està acabada del tot, però em hem ficat a la planta baixa, ja veuràs enllertat, per treure'n una sèrie de detalls, però tenim ~~tant~~ tots els serveis sense els quals no hi podríem viure. Hi passarem dues o tres setmanes més, fins que l'Eli tornaria al Colegio Madrid, a començaments de febrer. Em passo el dia al sol i a l'aire, voltant per allà on serà el nostre hort i jardí, passejant pels camps, fent el meu per a la llar de foc, llegint poc i tenint la ploma abandonada. Tu ets la primera persona directa a qui veig des de nou llac, ran d'una de les finestres que donen al Popocatepetl, escoltant el mugit de la vaca del veí i els lladrucs d'Agoy mentre emparits, amb alegre furia, una gallina.

La construcció de Quinta Adila m'he plantejat, com pots suposar, més d'un problema, d'ordre moral i material. És per fi per comprendre el que ha significat per a nosaltres - l'Anna i jo - una decisió que ^{representava} ~~significava~~ en certa manera passar de la consciència d'un viure segellat per la provisionalitat a una consciència d'atribució i afocament. En darrer terme, em va decidir creure'm el suficient lleuger d'esperit per obeir un canvi de rumb, per contactar ^{aparell} ~~la~~ crida profunda que un dia havia de ressonar en aquella part de l'ànima on no hi ha desitjaments. Mentrestant, anirà sent, en la mesura que podré. Vindran alguns mesos durs, perquè hem perdut pràcticament totes reserves econòmiques. Però tenim la sensació d'haver fet un miracle. Demà l'anne Trapote vindrà a fixar a la façana de la casa la cara en pedra d'Adila. Tu saps, Pere, quin color té en realitat el nostre ^{d'} aquesta figura neoclassicista del meu esperit.

Davies patís com un lladre al sopar dels premis de "Lluïsa." Sorria, pensant en la cara que deuria fer. Espera veure la pàgina de Dortino, amb una cara d'home que ja no té tan sentit com abans les seves maneres. Espero el llibre, per la primera vegada, en què jo et podré enviar Ecce Homo, que ja és a la impremta.

ho sé i et diré, en la meua darrera lletra, que estava treballant en una adaptació teatral de La metamorfosi de Kafka. En resultat es tracta de molt més que d'una adaptació. En certa manera i en plans diferents, he fet amb Kafka la mateixa cosa que el vaig fer amb Homer. La peça es titula El tren de cristall, i t'asseguro que la seva eficaçia teatral serà reconeguda un dia. La veig acabar fa deu o dotze dies, només em falta repassar-la i escriure un próleg, l'original el tindrà Dion-Camós, en vista a la publicació.

Segueix a amb la talent del retorn. Està bé, està bé. El destí ens el fem i en fa. Diu que no és just que els millors homes de Catalunya s'abandonin. Ecce que en el plantejament del problema hi ha una contradicció: si s'abandonen, és que no són els millors, només ho semblaven. Hi ha difícil fidelitat, Pere. Allò que m'estima en tu. El meu deure central és la creació, no que tancar-me. La meua missió és: humanitat i llibertat. Com que José Pla, que no s'ha mogut de Catalunya, és més fidel que jo?

ho veig més injust, m'altres, amb J. M. Castellet i amb Lluïsa Moler. només en referència als fragments triats, per creure's literàriament per representativitat lletària. De Castellet coneix el magistral próleg a la seua antologia de la poesia castellana. Compartir fonamentalment tot el que hi diu. Per cert, no he rebut cap exemplar del llibre. ho sé i me'l deuen haver enviat, els editors. Podries telefonar a l'editorial per tal d'embronar-ho? En tot cas, voldria saber on el puc aconseguir a Mèxic.

Et diré. A fora en vida. Carinus a la Rosa, que dia a dia. En avant, glòria Pere. Amor i un a m en el abraçada.